

ESTENDRE ELS LÍMITS D'UN PAVELLÓ

3/07/2014 – a partir de les 18h30

INTERVENCIÓ AMB L'ESPAI DE CARME TORRENT I AIMAR PÉREZ GALÍ

Si les activitats que fins ara havíem programat al *Pavelló català*, *Arquitecte anònim* de Martí Anson ens havien aproximat a la idea d'una casa o espai habitable a través de la manera en què l'art dialoga amb els seus volums (Rasmus Nilausen), compleix les funcions per les quals ha estat concebut (MAIO), comparteix aspectes conceptuals, formals i estètics amb propostes d'altres països (Josep Muñoz), o s'ofereix com a marc d'actuació per a la resolució d'imprevistos com la realització d'un grafit anònim, esborrat amb un altre grafit de Rasmus Nilausen, o la conversió de l'espai d'exposició en un magatzem temporal (Martí Anson & Fede Montornés), sembla que estava escrit que la següent activitat havia de referir-se a aquesta idea des de la perspectiva de qui l'habita. És a dir, nosaltres.

Amb l'objectiu de deixar clara quina era la seva actitud davant l'acte creatiu, Bruce Nauman va dir en una ocasió que, més que estar interessat a afegir quelcom a una col·lecció de coses que són art, el que l'interessava era investigar les possibilitats d'allò que l'art podia ser. Recordant aquesta gran premissa, el que la Carme Torrent i l'Aimar Pérez Galí pretenen fer amb *Estendre els límits d'un pavelló* és justament no afegir res a allò que ja existeix i aprofitar el que s'han trobat per fer de la relació entre l'espai i el moviment la raó d'una acció que, llegida en termes d'hospitalitat, podria interpretar-se com la manera que tenim de mostrar-nos a l'exterior. O d'acollir els altres. És a dir, sense parets ni obstacles, disposats a aprendre, intercanviant, fent. En resum, essent.

En un exercici sense principi ni final, executat per fer del procés de desconstrucció d'un espai – en aquest cas, d'un objecte d'art – el subjecte des del qual transpiri la dimensió de l'entitat que la Carme i l'Aimar atorguen al cos i a l'entorn espacial –i al temps que es requereix per aprehendre'l–, la seva intervenció consistirà a suprimir al màxim les fronteres que delimiten aquest espai/objecte de l'exterior, els límits que hi ha entre aquest i l'entorn i els límits de l'espai que acull en relació a l'espai que ocupa. No es tracta, doncs, d'afegir un objecte nou sinó de canviar l'ordre de les coses que existeixen per permetre que, en aquesta mena de metamorfosi activa, l'espai s'obri, es mostri com és i inviti a l'audiència a recórrer'l, no des del centre sinó des de l'espai que l'envolta, pel qual s'expandeix i que el fa il·limitat.

Procedents de l'àmbit de la dansa i de la concepció del moviment com allò que en desplegar-se actualitza l'espai fins a deixar-hi empremta, es podria dir que allò que la Carme i l'Aimar pretenen dur a terme no és només obrir l'espai per mostrar les seves entranyes sinó deixar-lo inacabat amb la finalitat d'apropar-lo a la imaginació, a la possibilitat d'acabar-lo com vulguem i a una mena d'acció en la qual tots puguem participar gràcies a l'absència de complexitat, la claredat de l'acció, la simplicitat del gest, la transparència de la seva intenció.

Si la idea d'espai que tenia Alvar Aalto passava per la relació continuada entre l'interior i l'exterior, l'exercici de la Carme i l'Aimar apel·la a aquesta mateixa idea de continuïtat des d'una pràctica de tipus performatiu, pensada per a ser realitzada amb l'ajuda del temps i concebuda per reflexionar entorn dels actes que no acaben quan

finalitzen sinó que, a través d'un present actiu i continu, qüestionen els temps que es requereixen per dialogar amb l'espai.

Frederic Montornés, Juny 2014

Carme Torrent. Estudia arquitectura a la Universitat de Barcelona mentre treballa amb diversos estudis, entre ells el de l'arquitecte Enric Miralles. Paral·lelament, desenvolupa el seu treball en l'àmbit de la dansa: mostrant els seus treballs, desenvolupant projectes amb altres artistes, sent *performer* per a altres coreògrafs, entre ells, amb més intensitat, Min Tanaka, Carmelo Salazar i Xavier Le Roy.

Actualment, part important del seu treball s'inscriu en l'exploració del potencial dels llocs i del context com a dispositius coreogràfics. Generant situacions que posen sota sospita la distinció entre obra i context.

Forma part del col·lectiu d'artistes ANTES.

Aimar Pérez Galí (Barcelona, 1982) treballa en el camp de la dansa i les arts escèniques com a ballari, performer, pedagog, creador i escriptor. Format a l'Escola Superior d'Arts d'Amsterdam, ha treballat a Holanda durant uns anys i actualment desenvolupa la seva carrera professional a Espanya on s'ha graduat del màster del Programa d'Estudis Independents del Museu d'Art Contemporani de Barcelona (MACBA).

El seu treball transita per la investigació sobre les relacions entre dansa, moviment, pedagogia i el desenvolupament de noves aproximacions procedimentals cap a la pràctica escènica. Entre els seus últims treballs hi ha *Delta*, *A Post-Believe Manifesto*, la conferència performativa *Sudando el discurso* i *The Ping Pong Dialogues*.

Ha col·laborat i col·labora amb creadors com Xavier Le Roy, Nicole Beutler, Nora Heilmann, Andrea Bozic, David Zambrano, Abraham Hurtado / AADK i Silvia Sant Funk entre d'altres. Ha sigut jurat del Premi d'Arts Visuals Miquel Casablanques 2013 i és co-fundador i director artístic d'Espacio Practico, un espai auto-instituït al centre de Barcelona des del 2010. Actualment forma part del col·lectiu d'artistes ANTES.

**ACTE 29: MARTÍ ANSON. PAVELLÓ
CATALÀ, ARQUITECTE ANÒNIM**

25.04. – 06.09.2014

COMISSARIAT: Martí Anson i Fundació Suñol

COMISSARIAT DE LES ACTIVITATS: Frederic Montornés

Fundació Suñol

NIVELL ZERO

Rosselló 240 | 08008 Barcelona | T 93 496 10 32
info@fundaciosunol.org | www.fundaciosunol.org
Entrada gratuïta

De dilluns a divendres, d'11 a 14h i de 16 a 20h. Dissabtes, de 16 a 20h.
Diumenges i festius tancat.